

นิทานเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วในฤดูฝน มีการเตรียมปักดำกล้าข้าว ทุกครอบครัวจะออกไปไถนาเตรียมการเพาะปลูก มีครอบครัวของชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังจะไปปฏิบัติภารกิจเช่นเดียวกัน วันหนึ่งเขาไถนาอยู่นานจนสายตะวันขึ้นสูงแล้ว เขารู้สึกเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียมากกว่าปกติและหิวข้าวมากกว่าทุกวัน ปกติแล้วแม่ผู้ชราจะมาส่งข้าวให้ทุกวัน แต่วันนี้กลับมาช้าผิดปกติเขาจึงหยุดไถนา เข้ามาพักผ่อนอยู่ใต้ต้นไม้ปล่อยให้ทุยไปกินหญ้า สายตาเหมือนมองไปทางบ้านรอคอยแม่ที่จะมาส่งข้าวด้วยความรู้สึกกระวนกระวายใจ ยิ่งสายตะวันขึ้นสูงแดดยิ่งร้อนความหิวกระหายยิ่งทวีคูณขึ้น

ทันใดนั้นเขามองเห็นแม่เดินเลียบมาตามคันนา พร้อมกับก่องข้าวน้อย เขารู้สึกไม่พอใจที่แม่เอาก่องข้าวน้อยนั้นมาช้ามาก ด้วยความหิวกระหายจนตาลายอารมณ์พลุ่งพล่าน เขาคิดว่าในก่องข้าวน้อยนั้นคงกินไม่อิ่มเป็นแน่ จึงเอ่ยต่อว่าแม่ของตนว่า

“อีแก่มึงไปทำอะไรอยู่ถึงมาส่งข้าวให้กูกินช้านัก ก่องข้าวก็เอามาแต่ก่องน้อยๆ กูจะกินอิ่มหรือ”

ผู้เป็นแม่เอ่ยปากตอบลูกว่า

“ถึงก่องข้าวจะน้อยแต่ก็ น้อยต่อนแต่แน่นใน ดอกลูกเอ๋ย ลองกินดูก่อน”

ด้วยความหิว ความเหน็ดเหนื่อย ความโมโหหือ้อตาลาย ไม่ยอมฟังเสียงใดๆเกิดบันดาลโทสะอย่างแรง จึงคว้าไม้เข้าตีแม่ที่แก่ชราล้มลงแล้วเดินไปกินข้าวจนอิ่ม แต่แล้วข้าวยังไม่หมดก่อง จึงรู้สึกผิดชอบชั่วดีรีบไปดูอาการของแม่ และเข้ามาสวมกอดแม่ชายหนุ่มร้องไห้โฮ สำนึกผิดที่ฆ่าแม่ของตนด้วยอารมณ์เพียงชั่ววูบ เมื่อชายหนุ่มปลงศพแม่แล้วขอร้องซักขวนญาติมิตรชาวบ้าน ช่วยกันปั้นอิฐก่อเป็นธาตุเจดีย์บรรจุอัฐิแม่ไว้จึงให้ชื่อว่า “ธาตุก่องข้าวน้อยฆ่าแม่” จนตราบทุกวันนี้

ข้อคิดที่ได้รับจากเรื่องนี้คือทำดีกับพ่อแม่เมื่อยามท่านยังมีชีวิตอยู่ดีกว่าไปสำนึกได้เมื่อยามจากไป